

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ไทยได้รับรับอิทธิพลกระแสโลกาภิวัตน์เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ทั่วโลก โดยเปิดรับการไหลบ่าของเทคโนโลยีสารสนเทศ วัฒนธรรมและองค์ความรู้ด้านต่างๆ โดยเชื่อมโยงกับประเทศต่างๆ ทั่วโลกทั้งด้านการสื่อสาร การถ่ายเทสินค้า บริการ เงินตรา ข้อมูลข่าวสารและวัฒนธรรม ฯลฯ ซึ่งไทยไม่สามารถหลีกเลี่ยงกระแสโลกาภิวัตน์นี้ได้ การเชื่อมโยงถึงกันอย่างไร้พรมแดนสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ที่ใดที่หนึ่งสามารถแผ่อิทธิพลไปส่วนอื่นของโลกได้รวดเร็วและกว้างขวาง อุปสรรคที่เคยกั้นขวางการปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่างๆ ถูกลดทอนทำให้แต่ละส่วนของโลกเข้าถึงกันง่าย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง ประชากรและสิ่งแวดล้อมอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์และการทำงานในทุกๆ ด้าน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องปรับตัวให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศนอกเหนือจากทรัพยากร แรงงานและทุน การลงทุนทางการศึกษาเป็นการลงทุนเพื่อพัฒนาศักยภาพของประชาชนให้สามารถพึ่งพาตนเอง พัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และพัฒนาพื้นฐานทางความคิด สติปัญญา จิตใจ และพฤติกรรมของบุคคล เพื่อจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองและสังคม การที่ประเทศใดมีบุคลากรที่มีความสามารถทางการศึกษาโดยเฉพาะในด้านภาษาต่างประเทศจึงเกิดความได้เปรียบในเชิงการค้าการลงทุนและเศรษฐกิจของประเทศนั้นๆ (สมภพ มานะรังสรรค์, 2545) ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าการให้การศึกษาเป็นวิธีการที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาให้คนมีความรู้ความสามารถ มีทักษะพื้นฐานในการประกอบอาชีพสามารถพึ่งพาตนเองและดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข ตลอดจนมีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสม

ด้วยเหตุที่ประเทศไทยได้มีความสัมพันธ์กับประเทศต่างๆ มาช้านาน จึงมีบุคคลหลายสัญชาติเดินทางเข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทยมากขึ้น ทั้งในด้านการค้า อุตสาหกรรม การทูต ตลอดจนกิจการของหน่วยงานและองค์การต่างประเทศทั้งหลาย บุตร ธิดาของบุคคลเหล่านี้ที่ได้ติดตามเข้ามาพำนักอาศัยอยู่กับบิดามารดาเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะได้รับการแต่งตั้ง

ให้ไปดำรงตำแหน่งในประเทศอื่น หรือจนกว่าจะเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตน จำเป็นต้องได้รับการศึกษาที่เหมาะสมเพื่อจักให้ได้ไปศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพในประเทศของตนต่อไป โดยเหตุนี้จึงได้มีบุคคลหลายกลุ่มพยายามจัดตั้งสถานศึกษาให้แก่เด็กต่างชาติหลายภาษาชุมนุมอยู่มากที่สุด (โกสุม เวศเกษม, 2532) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่รัฐบาลไทยจะต้องพิจารณาจัดการศึกษาให้เด็กเหล่านี้ โดยอนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียนประเภทนานาชาติขึ้น และกระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานกำหนดหลักเกณฑ์การจัดตั้งและดำเนินการกิจการโรงเรียนให้ เป็นไปในแนวทางและมีมาตรฐานเดียวกัน ตลอดจนส่งผลต่อความคล่องตัวในการบริหารโรงเรียนมากขึ้น

โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นได้รับการจัดตั้งเป็นโรงเรียนประเภทนานาชาติโดยได้รับอนุมัติจากรัฐบาลไทยเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม พ.ศ. 2517 ให้จัดตั้งเป็นโรงเรียนศึกษาพิเศษนานาชาติตามพระราชบัญญัติการศึกษาเอกชน ภายใต้การควบคุมของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นได้ก่อตั้งขึ้นเพื่อให้นักศึกษาแก่บุตรหลานเยาวชนญี่ปุ่นที่ติดตามบิดามารดาเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทย ปัจจุบันโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นมีที่ตั้ง 2 แห่ง คือ โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพฯ และโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นศรีราชา โดยมีการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับของญี่ปุ่นและให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น โดยมีหลักการจัดการเรียนสอนที่เน้นการศึกษาเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและเพิ่มพูนทักษะทุกด้าน เป็นการศึกษาที่เข้าใจกฎระเบียบของสังคมและความเป็นสากล เน้นการส่งเสริมและพัฒนาทั้งครูและนักเรียนโดยการมีกิจกรรมแลกเปลี่ยนกับโรงเรียนไทยทุกระดับชั้น มุ่งให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ให้การบริการแนะแนวศึกษาต่อทั้งขณะยังศึกษาอยู่และหลังจากจบการศึกษาแล้ว รวมทั้งมุ่งผู้เรียนรู้คุณค่าของชีวิตและรู้จักรักษาชีวิตตนเอง สอดคล้องกับ (อุทัย บุญประเสริฐ, 2540) ที่ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นสถานที่ซึ่งอบรมให้ความรู้แก่เยาวชนภารกิจที่สำคัญของโรงเรียนคือการพัฒนาเยาวชนหรือการพัฒนาคนให้เป็นคนทั้งคนที่สมบูรณ์ ดังนั้นคนในชาติจะเป็นคนที่มีคุณภาพหรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับการจัดการศึกษาของโรงเรียนเป็นสำคัญในการบริหารโรงเรียนนั้นผู้บริหารมีภารกิจมากมายที่จะต้องรับผิดชอบ ดังที่ (กิตติมา ปรีดีดีลิก, 2532) ได้กล่าวว่าในการบริหารโรงเรียนผู้บริหารมีหน้าที่หรือขอบข่ายงานจำแนกได้เป็น 6 ประเภท ได้แก่ การบริหารงานวิชาการ การบริหารธุรการและการเงิน การบริหารบุคคล การบริหารอาคารสถานที่ การบริหารกิจการนักเรียน และการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน ซึ่งงานต่างๆ เหล่านี้ งานวิชาการถือได้ว่าเป็นงานที่มีความสำคัญมากและสอดคล้องกับ (อุทัย บุญประเสริฐ, 2540) ที่ได้กล่าว

ว่าในการบริหารงานโรงเรียนนั้น การบริหารงานวิชาการถือได้ว่าเป็นงานหลักของโรงเรียน มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ มาตรฐานคุณภาพการศึกษาจะปรากฏเด่นชัดเมื่อการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนประสบความสำเร็จ

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยจะต้องเป็นการศึกษาที่มีคุณภาพ เพื่อให้ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวคนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ถึงแม้ว่าในระยะที่ผ่านมาได้มีความพยายามในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาไทยมาโดยตลอด แต่จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พบว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะในวิชาที่ต้องใช้ความคิด การคำนวณและวิชาที่ต้องมีการปฏิบัติทดลอง รวมไปถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองยังต่ำกว่าอีกหลายประเทศในเอเชีย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ , 2545)

แม้ว่าโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น จะก่อตั้งในประเทศไทยเป็นระยะเวลายาวนานกว่า 36 ปีแล้ว แต่ว่าการจัดการเรียนการสอนได้พัฒนาไปตามความเปลี่ยนแปลงของภาวะเศรษฐกิจและสังคม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยมีรูปแบบการบริหารงานที่แตกต่างไปจากระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียนนานาชาติที่มีอยู่ในประเทศไทย เพราะทางโรงเรียนได้พยายามจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับการศึกษาภาคบังคับของญี่ปุ่นซึ่งมีระยะเวลา 9 ปี เท่ากับการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของประเทศไทย นอกจากนี้โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นยังได้ปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพบริบทของประเทศไทยเป็นสำคัญ ปัจจุบันนักเรียนที่จบจากโรงเรียนมีความรู้ความสามารถในการศึกษาต่อได้หลายแนวทาง เช่น การศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับอุดมศึกษาทั้งในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นได้

ผู้ศึกษาค้นคว้าในฐานะครูผู้สอนในโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นรูปแบบของการบริหารงานที่แตกต่างจากโรงเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและโรงเรียนนานาชาติต่างๆ ในประเทศไทย โดยการศึกษาสภาพและปัญหาของการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นในด้านการบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดประเมินผลการเรียน สื่อการเรียนการสอนและการนิเทศการสอน และมุ่งหวังว่าผลจากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในแต่ละระดับได้รับทราบสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน เพื่อร่วมกันกำหนดนโยบายสำคัญของโรงเรียนและวางแผนการปฏิบัติงานของสถานศึกษาและ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาด้านการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน เพื่อให้ผู้รับบริการการศึกษาของโรงเรียน ทุกภาคส่วนได้รับประโยชน์และความพึงพอใจสูงสุด

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าเรื่องสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น กำหนดจุดมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น
3. เพื่อเปรียบเทียบสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลและช่วงชั้นที่สอน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1. โรงเรียนสามารถนำผลการวิจัยเป็นข้อมูลสำคัญ ในการกำหนดกลยุทธ์การบริหารงาน ได้แก่ การวางแผนการปฏิบัติงาน การปรับปรุงและการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา
2. โรงเรียนสามารถวิเคราะห์ความต้องการพัฒนาคุณภาพการบริหารงานวิชาการในด้านต่างๆ ตามทัศนะของผู้ครูผู้สอน เพื่อมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการให้บริการการศึกษาตามความต้องการของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
3. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างองค์ความรู้ในการพัฒนาระบบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนนานาชาติ เพื่อให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนและเกิดประสิทธิภาพต่อสถานศึกษาสูงสุด

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น ประจำปีการศึกษา 2553 จำนวน 160 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ที่ความคลาดเคลื่อน 0.05 ได้ตัวอย่างจำนวน 113 คน สุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าเรื่องการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน
สมาคมไทย-ญี่ปุ่น ทำการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการ ใน 5 ด้าน ประกอบด้วย

1. ด้านการบริหารหลักสูตร
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน
3. ด้านการวัดประเมินผลการเรียน
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน
5. ด้านการนิเทศการสอน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น จำแนกได้เป็น 2 กลุ่ม ประกอบด้วย

สถานภาพส่วนบุคคล ได้แก่ ประสบการณ์ทำงาน คือ

1. ประสบการณ์ทำงานน้อย: ทำงานน้อยกว่า 5 ปี
2. ประสบการณ์ทำงานปานกลาง: ทำงานระหว่าง 5 – 10 ปี
3. ประสบการณ์ทำงานมาก: ทำงานมากกว่า 10 ปี

ช่วงชั้นที่สอน ได้แก่

1. ช่วงชั้นที่ 1 ประถมศึกษาปีที่ 1 – 2
2. ช่วงชั้นที่ 2 ประถมศึกษาปีที่ 3 – 4
3. ช่วงชั้นที่ 3 ประถมศึกษาปีที่ 5 – 6
4. ช่วงชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3

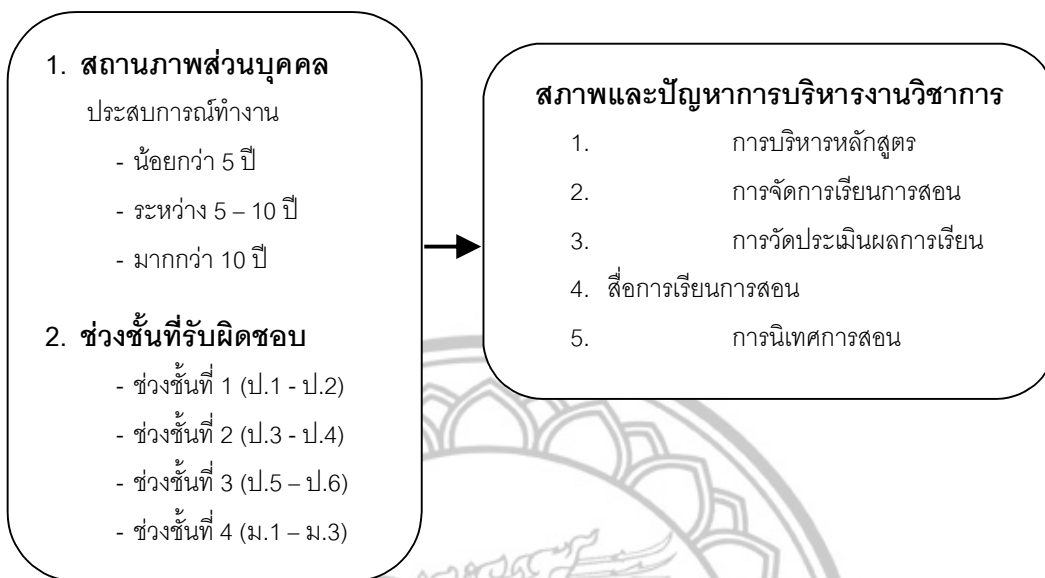
ตัวแปรตาม ได้แก่ สภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการ ใน 5 ด้าน ประกอบด้วย
การบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดประเมินผลการเรียน สื่อการเรียนการสอนและ
การนิเทศการสอน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการกำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยซึ่งประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ 2 กลุ่ม ได้แก่
สถานภาพส่วนบุคคล ได้แก่ ประสบการณ์ทำงานและช่วงชั้นที่สอน และกำหนดตัวแปรตาม ได้แก่
การบริหารงานวิชาการ 5 ด้าน ประกอบด้วย การบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัด
ประเมินผลการเรียน สื่อการเรียนการสอนและการนิเทศการสอน ซึ่งสามารถนำมาเขียนเป็นรูปแบบ
ของการหาความสัมพันธ์ได้ ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

สภาพการบริหารงานวิชาการ หมายถึง ลักษณะการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน สมาคมไทย-ญี่ปุ่น ในด้านการบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดประเมินผลการเรียน สื่อการเรียนการสอนและการนิเทศการสอน

ปัญหาการบริหารงานวิชาการ หมายถึง ข้อบกพร่องที่ต้องพิจารณาแก้ไขในการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น ในด้านการบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดประเมินผลการเรียน สื่อการเรียนการสอนและการนิเทศการสอน

การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินการทางวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น ได้แก่ การบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน สื่อการเรียนการสอน และการนิเทศการสอน

การบริหารหลักสูตร หมายถึง การดำเนินการใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการที่โรงเรียนนำมาปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้ากับท้องถิ่นที่อยู่ โดยยึดหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับของญี่ปุ่นเป็นแกน ประกอบด้วย การจัดทำเอกสารหลักสูตร การกำหนดเนื้อหาวิชา กระบวนการเรียนการสอน และการประเมินผลหลักสูตรในหลักสูตรแต่ละระดับชั้น การให้ความรู้หรือชี้แจงรายละเอียดหลักสูตร

แนวทางการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดการประเมินผลต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง การจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งการประเมินการใช้หลักสูตร

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การจัดทำเอกสารแผนการสอนรายวิชาเป็นลายลักษณ์อักษร วิธีการสอนของครูที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การบันทึกผลการสอน การจัดครูผู้สอนสำหรับแต่ละวิชา การสนับสนุนการวิจัยในชั้นเรียน และการจัดการสอนซ่อมเสริมให้กับผู้เรียนลักษณะต่างๆ

การวัดผลประเมินผลการเรียน หมายถึง การกำหนดและประชุมชี้แจงแนวปฏิบัติการวัดผลประเมินผลการเรียน การสร้างเครื่องมือในการวัดผลตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ การอบรมให้ความรู้แก่ครูและผู้เกี่ยวข้องในการวัดและประเมินผล การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบวนการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน โดยใช้การวัดผลหลากหลายวิธีการ การเก็บรักษาหลักฐานการวัดผลและประเมินผลการเรียนของนักเรียน

สื่อการเรียนการสอน หมายถึง การจัดหาสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย รวมทั้งการฝึกอบรมครูผู้สอนให้มีความรู้สามารถจัดทำสื่อการสอนและมีทักษะการบำรุงรักษาสื่อการเรียนการสอน อีกทั้งมีการใช้แหล่งเรียนรู้ภายในและภายนอกโรงเรียน รวมทั้งมีการประเมินและพัฒนาการผลิตสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน

การนิเทศการสอน หมายถึง การสำรวจสภาพปัญหาเกี่ยวกับการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปใช้ในการวางแผนในการนิเทศภายใน และสร้างความเข้าใจกับบุคลากรในสถานศึกษาให้เห็นความสำคัญในการนิเทศภายใน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการผู้รับผิดชอบ ดำเนินการ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการนิเทศภายในสถานศึกษา ตลอดจนส่งเสริมให้ครูจัดเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น กรุงเทพมหานครและศรีราชา

สถานภาพของบุคลากร หมายถึง สถานะของบุคลากรโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ครู หมายถึง บุคลากรของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น ที่มีตำแหน่งเป็นครูผู้สอน

ประสบการณ์ทำงาน หมายถึง ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่งจำแนกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

ประสบการณ์ทำงานน้อย ทำงานในโรงเรียนเป็นระยะน้อยกว่า 5 ปี

ประสบการณ์ทำงานปานกลาง ทำงานในโรงเรียนเป็นระยะระหว่าง 5 – 10 ปี

ประสบการณ์ทำงานมาก ทำงานในโรงเรียนเป็นระยะเวลามากกว่า 10 ปี

ช่วงชั้นที่สอน หมายถึง การแบ่งระดับชั้นเรียนในการจัดกิจกรรมสนับสนุนการเรียนการสอน แบ่งตามการจัดการศึกษาของประเทศญี่ปุ่น

ช่วงชั้นที่ 1 ประถมศึกษาปีที่ 1-2

ช่วงชั้นที่ 2 ประถมศึกษาปีที่ 3-4

ช่วงชั้นที่ 3 ประถมศึกษาปีที่ 5-6

ช่วงชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 1-3

สมมุติฐานของการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่น มีการกำหนดสมมุติฐาน ดังนี้

1. ครูที่มีประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีสภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นแตกต่างกัน
2. ครูที่มีประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นแตกต่างกัน
3. ครูที่สอนช่วงชั้นต่างกัน มีสภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นแตกต่างกัน
4. ครูที่สอนช่วงชั้นต่างกัน มีปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสมาคมไทย-ญี่ปุ่นแตกต่างกัน